

om patienters retsstilling vedrørende sundhedspersoners tavshedspligt. Sådanne eventuelle andre tavshedspligtsregler gælder ved siden af den foreslåede regel. Tredjemanden kan endvidere videregive oplysninger fra retsmæglingen, hvis det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, f.eks. reglerne i lov om social service om offentligt ansattes pligt til at indberette vanrøgt af børn.

Forbuddet mod videregivelse af fortrolige oplysninger gennemskydes f.eks. også, hvis tredjemanden under en senere retssag – herunder en retssag om den tvist, der gav anledning til retsmæglingen – har pligt til at afgive forklaring som vidne. Det vil i sådanne tilfælde bero på de almindelige vidneregler, herunder navnlig retsplejelovens § 170, stk. 3, om tredjemanden vil være forpligtet til at afgive vidneforklaring, og dermed videregive fortrolige oplysninger fra retsmæglingen.

Bestemmelsen regulerer ikke retsmæglerens tavshedspligt. Retsmægleren er – uanset om denne er domstolsjurist eller advokat – i forvejen underlagt tavshedspligt efter de almindelige regler herom og vil kunne straffes for uberettiget videregivelse af fortrolige oplysninger fra retsmæglingen, jf. henholdsvis straffelovens § 152 for domstolsjurister og straffelovens § 152, jf. retsplejelovens § 129, for advokater.

De foreslåede regler i stk. 2 og 3 indeholder ikke bestemmelser om, i hvilket omfang en parts eller en tredjemands videregivelse af fortrolige oplysninger i strid med de nævnte bestemmelser kan sanktioneres. Dette spørgsmål afgøres efter den i øvrigt gældende lovgivning mv., herunder dansk rets almindelige erstatningsregler og straffelovens regler om fredskrænkelser.

*Stk. 4* angår en parts adgang til under en fortsættelse af sagen ved retten at anvende oplysninger modtaget under en retsmægling til at begrunde en anmodning om editionspålæg. Bestemmelsen fastslår, hvornår en part – når retsmæglingen ikke lykkes, og retssagen derfor fortsætter ved retten – under den fortsatte retssag kan anvende oplysninger, som parten ellers efter stk. 1 ikke må videregive. En sådan anvendelse af oplysninger kan alene ske i det omfang, det er nødvendigt til brug for at begrunde en anmodning til retten om at pålægge modparten eller andre at udlevere dokumenter (edition), jf. retsplejelovens kapitel 28. En anmodning kan f.eks. tænkes fremsat, hvis der under retsmæglingen er fremkommet oplysninger om et dokument, som modparten eller tredjemanden efterfølgende bestrider eksistensen af. Om et editionspålæg skal gives, afgøres efter de gældende regler i retsplejelovens kapitel 28. Retten kan således give modpar-

ten eller tredjemanden editionspålæg, medmindre der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. retsplejelovens §§ 298 og 299. Retten vil i forbindelse med en anmodning om editionspålæg således f.eks. skulle tage stilling til, om retten i givet fald ville træffe bestemmelse om vidneudelukkelse efter retsplejelovens § 170, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8 og 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

#### *Til § 278*

Bestemmelsen omhandler fordelingen af de sagsomkostninger, der er forbundet med retsmæglingen. Det bemærkes indledningsvis, at udgifterne til honorering af retsmægleren afholdes af statskassen.

Det foreslås, at parterne hver især skal bære egne omkostninger i forbindelse med en retsmægling, uanset hvordan retsmæglingen ender.

Omkostninger ved retsmæglingen kan navnlig være udgifter til advokatsalær til parternes egne advokater i forbindelse med retsmæglingen. Som et andet eksempel kan nævnes honorar til tredjemand for deltagelse i retsmæglingen, når der mellem tredjemand og parterne er indgået aftale herom, herunder om fordelingen af omkostningerne herved mellem parterne.

Den foreslåede regel gælder, hvad enten en part har fri proces eller retshjælpsforsikring eller ej.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at parterne i de tilfælde, hvor der ikke er fri proces eller retshjælpsforsikringsdækning, som en del af den aftalte løsning aftaler en anden sagsomkostningsfordeling, f.eks. at den part, der ved den aftalte løsning på konflikten »får medhold« i sit krav, skal have godtgjort (nogle af) sine omkostninger af den anden part.

Har en part fri proces, skal spørgsmålet om fordeling af sagsomkostninger altid afgøres af retten. Denne afgørelse vil omfatte både omkostningerne ved retsmæglingen og ved sagen i øvrigt. For så vidt angår omkostningerne ved retsmæglingen skal afgørelsen træffes i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse, hvorefter hver part bærer egne omkostninger. Det samme er tilfældet, hvis der er retshjælpsforsikringsdækning, og forsikringsselskabet kræver retstens afgørelse af omkostningsspørgsmålet.

Det vil endvidere være op til retten at afgøre, om en omkostning skal henregnes til retsmæglingen eller til retssagen i øvrigt.

Bestemmelsen vedrører alene omkostningerne ved selve retsmæglingen.